

І. 540.842/90

90

Н. А. СОЛОВЕВА-НЕСМЕЛОВА.

ПОЖАЛУВАЛИ — ЗА ПІЗНО!..

ЛЬВІВ.
НАКЛАДОМ ВИДАВНИЦТВА: «СВІТ ДИТИНИ»
1929.

54 КАТАЛОГ «ДІТОЧОЇ БІБЛІОТЕКИ»: 189

	Сотиків:
1. Оскар Уайльд: Зоряний хлопчина	75
2. Вільгельм Буш: Максим і Марко	1 00
3. О. Білоусенко: Пригоди Вовка-Неситого	00
4. Вільгельм Буш: Нечемне вороня	00
5. Я. Вільшенко: Чорнокнижник з Чорногори	90
6. » » Червона Шапочка	80
7. Антін Лотоцький: Вільгельм Тель	00
8. Фільгеленес: За Вітчину	60
9. Микола Ваврисевич: Лісова казка	40
10. Грація Товпліс: Дарунки русалок	40
11. Я. Вільшенко: Коник-Стрибунець	50
12. Леся Верховинка: Іменини Влодка	60
13. Осип Маковей: Пригоди горобчика	50
14. Клявдія Лукашевич: Бунт ляльок	60
15. В. Хронович: Пригоди Лиса-Панаса	60
16. Василь Софронів: Печери	40
17. М. Денисенко: Наша Січ-Мати	40
18. Софія Куликівна: Алі-Баба і 40 розбійників	00
19. Марія Штелігівна: За склянню стіною	40
20. Я. Вільшенко: Гостина св. Миколая	40
21. Юра Ігорків: Сирота	20
22. Гугу: Добре серце	50
23. В. Островський: Соняшник	50
24. Марія Веріго: Волове очко	30
25. Слава Яремова: Жертвенні огні	40
26. Марійка Підгірянка: В чужім пір'ю	60
27. Джордж Айнс: Попри джунглі	40
28. Гугу: Лесик і комиляр	40
29. Іванна Блажкевич: Св. Миколай в 1920 р.	40
30. Микита Магир: Байки	60
31. Вуйко Влодко: Пригоди Юрчика Кучерявого	1 00
32. Антін Лотоцький: Езоп	60
33. Тарас Шевченко: Малий Кобзар	80
34. Вільгельм Буш: Веселі оповідання	80
35. Павло Бендорф: Зачарований каліф	00
36. В. Королів-Старий: Чарівний камінець	70
37. Володимир Гнатюк: Народні байки	80
38. Анатоль Франс: Оповідання	40
39. » Найкрасші байки і казки « — збірка	1 20
40. В. Королів-Старий: Русалка-жаба	60
41. » Веселка « — збірка віршованих оповідань	80
42. Вільгельм Буш: Співомовки	80
43. Іван Бідний: Добрі діти	00

❖ ДІТОЧА БІБЛІОТЕКА ❖

Книжечка: 90.

Н. А. СОЛОВЄВА - НЕСМЕЛОВА.

ПОЖАЛУВАЛИ — ЗА ПІЗНО!..

Сценічна картина в одній відслоні.

Переклав з російської мови:

Стефан Чарнецький.

ЛЬВІВ.

НАКЛАДОМ ВИДАВНИЦТВА: «СВІТ ДИТИНИ»

1929.

I. 540.842 / 90

Право передруків застережене.

Biblioteka Narodowa
Warszawa

30001017857527

ДРУКАРНЯ ОО. ВАСИЛІАН У ЖОВКВІ

Дієві особи:

ЮРКО, ученик IV кл. гімн., 14 літ, рослий хлопець.

ВЛОДКО, ученик II кл. гімн. 12 літ, рухливий хлопчаина.

СОНЯ, учениця, 10 літ, мрійлива дівчина.

КАТРУСЯ, 5 літ, любить селянські діти та їх прості забави, тихеньке дівчатко.

ПРОЦЬ, селянська дитина, 10 літ, бувалий, говіркий.

ПАЛАЗЯ, селянська дитина, 6 літ, молодша сестра Катрусі; любить пісні й казки; до Катрусі відноситься дуже сердешно.

СЕЛЯНСЬКІ ДІТИ, хлопці й дівчата, цікаві, несміливі.

Діється на селі з початком літа. Широке, вільне місце в саді, висипане піском, на середині цвітник. На право й на ліво від глядачів довгі лавки, перед лавкою, на ліво, довгий огородовий стіл.

ЯВА 1.

КАТРУСЯ *(сидить праворуч на піску, коло лавки, коло неї лялька в ліжечку, під ковдрою. Катруся гладить ляльку по ковдрі і підспівуючи гомонить):*

Ой, люлі, люлі, моє маленьке
В день і в ночі,
В день і в ночі...
Уже твій котик, котик-муркотик,
Вснув на печі,
Вснув на печі.

ЯВА 2.

КАТРУСЯ і ПАЛАЗЯ *(боса, простоволоса дівчинка в синій запасці, підходить по заду Катрусі і плече в долоньки):*

ПАЛАЗЯ: Та на що ти kota накликуєш? Прийде, шусть — і повалить твою колисочку.

КАТРУСЯ *(налякана, озирається):* Ти що? ти що? відкіля взялася? Не говори так... іди геть! Я лялі нікому не дам! нікому... Люблю її більше від усіх.

ПАЛАЗЯ: Ех, ти.. і більше від твоєї мами? А що колись казала, як я тобі співала про Бурка? »Маму люблю і тебе, Палазю!« Ось тобі, а

тепер бачиш, ляльку любиш більше від усіх...

Он як! Правда?

КАТРУСЯ: Іди, не перебивай мені... атже бачиш, що ляля задрімала...

ПАЛАЗЯ: Яж не перебиваю; от сяду з боку, про горобчика заспіваю, вона й усне.

КАТРУСЯ: Я сама заспіваю і казку скажу... Це моя донечка, не твоя!..

ПАЛАЗЯ: А я її нянька... Моя мама кормила тебе, а я буду кормити твою лялю...

КАТРУСЯ: За няньку треба більшої, ти ще маленька.

ПАЛАЗЯ: Маленька! Ще що вигадеш... А ось братчика Миханя бавлю і ніколи на землю ще не кинула. І не заплаче він у мене... Я йому про котика, про горобчика заспіваю, а він або спить, або всміхається... ні чи-чирк...

КАТРУСЯ: Ну, сідай, ось тут (*показує рукою на ліво від ліжечка*) в ногах у лялі... заспівай про горобчика...

ПАЛАЗЯ (*співає*):

Ой, ти сірий горобчику,
Не гуляй,
Тай з під стріхи на стодолу
Не стрибай!
З-за дуброви яструбонько
Надлетить... (*уриває*).

ЯВА 3.

ТІ-САМІ і ЮРКО (*проходить із рушницею і ловецькою торбою через плече на право від дівчат, не звертаючи на них уваги. Сідає коло стола,*

на лавочку ліворуч цвітника, кладе торбу на стіл, опускає рушницю на пісок і продивляє її.

КАТРУСЯ: Ну, чого перестала?.. Співай!

ПАЛАЗЯ: *(Глядить із великим зацікавленням на Юрка і говорить півголосом)*: Пожди хвилиночку... вонаж не вередує... Глянемо на панича... що він робитиме... Ох, скільки у нього всяких приладів. *(Обі глядять, не зводячи очий з Юрка)*.

ЮРКО *(опершись на рушницю, незадоволений говорить)*: Казав Василь, що чистив рушницю, а вона ось яка занечищена... Не продуєш... ледви воздух проходить. *(Вкладає набійник у дуло, бе ним обережно, знову продуває, оглядає і бурмотить)*: Ех, скільки бруду! А ти не доглянь, набий — розсадить і йди з жалобою до Бога! А так хотілось би піти на лови, просто й тягне! Хоч кажуть, що до св. Петра не вільно, та годі так довго ждати... Тато поїхали, мама зайнята... Влодко й Соня не бачуть; а в тім вони й так не сказали би, а то... *(Суворо глядить у сторону на право)*. Піду, постріляю. *(Задумується і не перестає падькатися з рушницею)*.

ПАЛАЗЯ *(трівожно, півголосом)*: Чуєш, Катрусю, панич хоче вбити птицю... Не гарно... птиці тепер дітий виводять...

КАТРУСЯ: Дітий кормлять?

ПАЛАЗЯ: Невже-ж ти не знаєш? Усяка птиця весною сидить на яйцях... Ось так квочки висиджують курят, так і всяка птиця в лісі... у полі.. все одно.

ЯВА 4.

Ті самі і Влодко.

ВЛОДКО (*голосно підбігає до Юрка*): Ти Юрку на лови? на качки?

ЮРКО: Не кричи на весь рот! Бачиш, що йду. На качки... що лучиться... А тобі, яке діло, пустуне!... (*Гладить собі під носом, наче вуса*).

ВЛОДКО: І я з тобою... Даш мені раз стрілити?

ЮРКО: Теж найшовся ловець! Ти-ж не знаєш, як держати рушницю... ще себе пострілив би.

ВЛОДКО: Як ти собі не підстрілив, то й я не пострілюся. Чого так загордів?.. аж вуса скубе... Остав, остав... ні одного волоска ще нема... лише шкіру надреш!..

ЮРКО: Йди, йди до дівчат! Краще бався ляльками... або «в котика і мишки», як тобі скучно... А так, вибач, і Соня схоче йти на лови...

КАТРУСЯ (*держить руки на ковдрі ляльки, ледви чутно підспівує*):

Ой люлі, люлі моє маленьке...

ПАЛАЗЯ: Чуеш, Катрусю... паничі перечаться з собою, щоб це до якого лиха не довело..

ЯВА 5.

Ті самі і Соня.

СОНЯ (*біжить з ловецькою собакою, з книжкою в руці і кричить*): Зельман! Зельман! ходи!.. А-а!..

Юрку, Влодку — ви на полювання? Я веду вам Зельмана.

ЮРКО: Не треба Зельмана, не треба! Я не піду на болота! (*До Соні*). От, заголосила... весь дім

підніме на ноги... І по що я сюди заходив! Ось побачили зазирливі! *(За той час, з правого боку сцени, де сидить Катруся й Палазя, підходить кіт, та побачивши собаку, тікає).*

ПАЛАЗЯ *(взяла на руки ляльку, пригорнула до грудий і глядячи на kota, півголосом співає):*

Ой, ти Бурку, Буреньку,
Не марнуй ти ніченьку,
На гулянку не ходи,
Напитаєш ще біди.
Ходи в хату ночувати,
Нашу лялю колисати!

ВЛОДКО *(в час пісні Палазі, вперто звертається до Юрка):*

Кудиж ти, куди підеш?

ЮРКО: От так по саду походжу.. раз вистрілю... рушницю прочищу.. *(готовить рушницю).*

СОНЯ: І я з вами піду.

ЮРКО *(на бік, не глядячи ні на сестру, ні на брата):*

Не вгадав я? Ще лиш цього не доставало. *(Звертається до Соні).* Ти-ж дівчинка — ну йдиж до дівчат — чуєш, вони мурликають, помурликай з ними й ти! Влодку, не крутись під рукою. *(Остро говорить до брата, що крутився коло рушниці).* Доторкнешся, таракне! *(Знов звертається до сестри).* Іди, Сонечко, бався з дівчатами; а то всі на полювання, на полювання! Лови — не ляльки... Вибіжить звір — то зі страху помреш!..

СОНЯ: Що, Юрку, вовк чи медвідь? У нас же їх нема... Вовка, і медведя бачила я лише на ма-люнку... От, заяць торік забіг був у сад...

ЮРКО *(сміючись):* І ти його підстрілила?

СОНЯ (*ображено*): Смійся.. Полевий Максим говорив...

ЮРКО: Максим! Максим!.. Ой, інститутка! Ти здається і заяця боїшся?..

СОНЯ: Но, ні! Заяці травичку скубають, вони не кидаютьбья на людей!..

ЮРКО: О ні, як попадеш на деякого, то теж тебе вхопить.

СОНЯ (*не розуміючи*): Що ти плетеш; у нього й зубів мало... Я бачила, як старий Максим патрошив заяця... Здається чотири зуби були в нього і то не гострі...

ЮРКО (*бере рушницю на руку, сміється*): Ти помиляєшся... сестричко... Мабуть цей заяць був старий, тому не мав зубів...

ЯВА 6.

Ті самі і селянські діти, хлопці й дівчата.

(*З лівого боку, позаду Юрка, подалік від лавочки, зібралися гуртком п'ять хлопчиків і двоє дівчат; півголосно говорять*):

ПЕРШИЙ ХЛОПЕЦЬ: Глядіть, діти, яка у панича стрільба!

ДРУГИЙ ХЛОПЧИНА: Микитко, не заступай!

ТРЕТИЙ » А як сіяє! —

ЧЕТВЕРТИЙ » Хлопці, а з боку звязаний мішочок... глядіть і ріжок!

ПЕРШИЙ ХЛОПЧИНА: Ну, скажіть-же, а ріжок на що, щоб голос подавати?

ПРОЦЬ (*оглядаючи всіх, говорить самопевно*): Ой, з вас то! Це не ріжок! Це шротівниця!.. У татуня теж є така... Він, як ще ходив із медалем Марії Тереси... то пан йому подарували... дво-

бічна... з одного боку шріт, а з другого порох. Гляди, де на цівці крючок, там знаєш, дають кабзлю.. Як крючок піднесеш і потиснеш, він ударить у кабзлю, кабзля дасть огонь, огонь піде в цівку, порох займеться і цівка вистрілить. Шріт просто, як горох посиплеться. Най попадеться птиця, або звір — ляже на місці, крильцями, чи ногами й не тріпне.. Тут їй і смерть!..

ТРЕТИЙ ХЛОПЧИНА: Ай, горенько!..

ПЕРША ДІВЧИНКА: Ксенька, диви, як Палажка з паннунцею покумалася..

ДРУГА ДІВЧИНКА: Ти що, ти дурна; вона до них у хату ходить. Її мама була нянею паннунці.. ну то й любляться..

ВЛОДКО (*глядаючи в сторону дітей, кричить*): Ви тут по що зібралися? Чого вам треба? (*Діти мовчать, випихають вперед Проця*).

ПРОЦЬ (*виступає на перед*): Та ми, паничу, значить, переходили сюди, от дивимося..

ВЛОДКО (*перебиває*): На що дивитесь?

ПРОЦЬ (*хитається з боку на бік*): От, глядимо.. Панич Юрко, значить, сидить.. рушниця при ньому.. цікаво.. І діти дивляться.. Ну? що? як?.. от зібралися.

ЮРКО (*встає*): Ну, я пішов..

(*Діти відступивши назад, подалися на бік, поглядаючи здалека*).

ПРОЦЬ (*говорить дітям півголосом*): Ідіть, діти, обережнійше, стежучи, бо він, як помітить, так зараз прожене. На польованню, як на забаві, під руку не пхайся! Не можна! Сполошиш птицю.. Ось татуньо говорили.. вона чуйна!

(Діти щезають, дівчата підходять до Катрусі й Палазі і сідають близько них на боці. Соня сідає коло столика, відчиняє книжку і читає. Юрко йде гордо цвітником; Влодко біжить за ним, підстрибуючи).

ЮРКО: Кажу тобі... не йди... не возьму!

ВЛОДКО: Яж тобі не перешкаджую... Я піду позаду, погляну, як ти стрілятимеш... як не поцілиш...

ЮРКО: Як не поцілиш?.. Я братчику, вмю ціляти!
(Відходить).

(Влодко відступає від брата, біжить до маленьких дівчат, перевертає, нехотячи, ногою ліжечко з лялькою, плече в долоні над ухом kota, тягне за ухо собаку).

КАТРУСЯ *(пхикає)*: Он який!... лізе до всіх! Палазю, накрій лялю, він її розбудить!

ПАЛАЗЯ *(заслонює її)*: Не бійся, Катрусенько, не бійся! Я її прикрила. Обережно держу... бачиш і засипляє. От я їй казочку скажу, вона засне... »Йшла коза із Пацикова з маленькими діточками козенятами.« *(Дівчата з боку прислухуються, пригорнувшись одна до другої, відчинили губи. Влодко, побігавши по сцені, щезає. Палазя співуче продовжує казку).* »Йшла коза полем, ішла коза лісом, великий густий ліс... не проглянеш... Ішла коза доріжкою, йшла стежечкою... йшла... йшла... на стрічу їй вийшов вовк — нема переходу. *(Катруся тоді підсувається ближше до Палазі, клонить голову на її плече і слухає).* Величезний вовк... станув перед козою, скалить зуби... стоїть, блее по козячому: Козо, козо, — я тебе зїм!
(Катруся задрожала). »Не їж мене, вовче, яж

дітий кормлю, малих козенят» — блее коза жалібно... А вовк до неї: »Козенят кормиш — так я зїм козенята!« Коза стоїть ногою туп-туп-туп... »Не їж козеняти, цеж мале дитя — воно і тиждня не живе на світі... Чейже і в тебе, вовче, є діти!« (*Катруся стала дрімати; у віддали глухо чути вистріл. Соня схопилася, поклала книжку на бік. На цвітник знову вибіг Влодко*).

ЯВА 7.

Ті самі і Влодко.

ВЛОДКО (*біжить до Соні*). Чула, Соню, вистріл?

СОНЯ (*трівожно*): Ще й який! Кого це він убив?

ВЛОДКО: Зараз уже і вбив! Певно не влучив. Вір йому! Він хвалиться, гордіє, гадає, що вже правдивий стрілець.

ПАЛАЗЯ (*на хвилину мовкне, прислухується, опісля глядить на Катруся; Катруся на хвилинку відчиняє очі і знов жмурить. Палазя говорить*):

Спить, а ляля, як бачу, не спить... ось і вередує... кш... кш... (*Продовжує казку*). »Не знаю, козо, не знаю... були дітоньки та по лісу розбіглися, може мисливі постріляли, а мені їсти хочеться... Твоїх діток таки зїм... зїм!.. (*Дівчата сидять непорушно*). »Аж тут — стрільці надїздять — козі радість — вовкови страх... Вовк став тікати! А за ним псики миленькі, — а мисливі нацьковують: — Бери сіроманця, бери! Вовка ймили та задушили... А он тобі: не їж козенят, малих діточок... Пішла коза

своєю дорогою із козенятами живими-живенькими. Тут і кінець казки...

Згодом скажу ще другу:

Ні то на небі, ні на землі, не знати, у якій стороні був-жив цар Додон... Став він будувати кістяну палату... З усього царства назвоили костий, стали кости мочити — перемочили — стали кості сушити — пересушили, знов намочили, а як вже добре намокнуть, тоді далше скажу казку...

»Ось така є приказка, а опісля йде казка«..
А-а, панич уже зявився..

ЯВА 8.

Ті самі і Юрко.

ЮРКО (знов виходить у цвітник і підходить на ліво до лавочки. В його торбі вбита горлиця, на ній видно кров... каплі впали на лавочку):

Уф!..

ВЛОДКО (підбігає цікаво): Вбив? яку птицю?

ЮРКО (гордо піднімає голову). Бачиш, горлицю.

СОНЯ (підійшовши близько, говорить зі сумом). Ах, кров!.. На що ти вбив її?.. Вонаж жити хотіла..

У неї тепер діти в гнізді... маленькі... ридають..

ЮРКО (насмішливо): От заголосила, плачка! Поплач, легше її дітям стане.

СОНЯ: Мені жалко і її і їх.

ЮРКО: Пізно тепер жаліти... Це бач одна хвилина... паф — і крильцем не затріпала... кінець..
впала з дуба!

ВЛОДКО: Ой хвалько, хвалько... Ну вдалося, що по-

цілив, уу... і це мабуть не відразу вбив... ось, скільки крові.

СОНЯ (*боязко гладить горлицю рукою*): Кров... який ти, Юрку, недобрий!

ЮРКО (*сердито*): Милосерна найшлася... а курята що днини їсть... Жаль тобі птиці... не їж її, безкоромнице!

ВЛОДКО (*довго глядить на горлицю*): Ні, я не буду вбивати птиць... кров... противно...

ЮРКО (*роздразнено*): Трус, а хотів іти зі мною... боїшся своєї тіни, а лізе!... Ну плач, плач, разом зі Сонею... штубаки!... Ось, що ви!

ЯВА 9.

Ті самі і Проць з дітьми.

(*З ліва підходить Проць, а за ним діти. Проць держить щось обережно в широкому рукаві сорочки*).

ПРОЦЬ (*переступає з ноги на ногу*): Паничу, Юрку!

ЮРКО (*гнівно*): Чого се?

ПРОЦЬ (*поволи*): От, як ви стрілили з рушниці... то вона.. горлиця впала.. тріпоталася, тріпотала по траві довкола дуба... а ви стоїте, просто зжахнулися... Ми з дітьми недалечко сховалися, глядімо... і так стало вас жалко — вас і її, еє, уу, так жалко... слеза покотилася... Вона бється, а ви як полотно побіліли... Відомо... птиця і їй життя миле... А малі пташенята у неї в гнізді... пі, пі! — голосять...

ЮРКО (*задумчиво і ображено*): Ну, ну... до чого ти все те говориш, ти доглядач? Хто вас кликав?

ПРОЦЬ: Та правда.. ніхто не кликав.. От, діти хо-

тіли чути, як то стріляється.. і почули... грюкнуло... посідали на місці.. просто здурніли... Сидять... мацяють голови, ноги, чи живі? (Юрко всміхається, Проць продовжає). Отямилися... глядімо... Ви, видно, теж прийшли до себе, підняли горлицю... вона тріпочеться... і ви пішли. А ми шусть, тай сховалися за дуба. А на дубі, на самому вершечку, таке голосіння йде... Микитка поліз на вершок... виліз і кличе: братчики, тут маленькі пташенята, голосять аж жовтенькі губки роздирають... Бери, кажемо, вони й так погинуть.. бери, занесемо паничеви.. Нехай він годує їх, або постріляє... один конець... ось вони, беріть! (Проць виймає з рукава двоє молоденьких горленят, вони жалісливо пищать: Пі-пі!).

ЮРКО (недобрий): На що-ж вони мені? Ви взяли, то й держіть!

ПРОЦЬ (рішуче й твердо): Ви-ж покінчили з їх мамою, виходить, вам, і володіти сиротами.. Беріть!...

(Юрко мовчить здіргається, моститься на лавці, його обступили Влодко, Соня, Катруся, Палазя, Проць, хлопчики й дівчата).

КАТРУСЯ (здивовано): Птички! Чого вони ридують? СОНЯ: Свою маму шукають.

КАТРУСЯ: Деж їх мама, де? Палазю знайди їх маму...

ПАЛАЗЯ: Не знайти її вже, Катрусенько... Ось вона лежить... убита... (Всі глядять докірливо на Юрка; Юрко похилив голову, рисує прикладом рушниці на піску і півголосом шепоче: »Убив... убив... противно«)...

ПРОЦЬ (обводить усіх поглядом): Що-ж тепер, брат-

чики, буде з пташенятами? Голодом морити — не годиться... Невже повбивати? чи як?

ДІВЧАТА (в один голос): Як убивати!? Не можна!

ПАЛАЗЯ (рішуче): Давай їх, Процю, мені! Вигодуємо, освоєні будуть — під рушницю вже не попадуться!...

ПРОЦЬ (передає пташата Палазі): Бери, та доглядай їх, а не дозволяй мучити...

СОНЯ: Я тобі поможу, Палазю!

КАТРУСЯ: І я!

ПРОЦЬ: Глядіть, дівчата, щоб їх кіт не вхопив... Ось він чигає, вже крадеться бочком... Ох Боже, малій птичці від усіх лихот!
(Занавіса паде).

44. Іванна Блажкевич: Тарас у дядка	40
45. Леся Верховинка: Стріча в лісі	40
46. В. Королів-Старий: Зустріч	60
47. Я. Вільшенко: Швець Копитко	40
48. В. Королів-Старий: Підкладень	60
49. Роман Завадович: Серед ангелів	80
50. » » Рицар Лесь	60
51. В. Королів-Старий: Лісове свято	50
52. Роман Завадович: Князь Марципан	60
53. Іванна Блажкевич: Діло в честь Тараса	40
54. Іван Габрусевич: Український Вертеп	00
55. Франтішек Вольф: При ватрі	30
56. Микита Магир: Пригоди лінивого котика	50
57. Галина Орлівна: Золотий черевичок	50
58. Р. Завадович: Казка про царевича Івана	80
59. Василь Атаманюк: Материна сльозинка	60
60. В. Королів-Старий: Вередлива принцеса	50
61. Микола Кокольський: Байки	40
62. П. Волобуїв: Мені 13-тий минуло...	40
63. Дід Модест: Дві казки,	40
64. Вільгельм Буш: Дядькова пімста	25
65. М. Підгірянка: Зайчик і лисичка	20
66. Я. Вільшенко: Покотигорошок	1'00
67. Микола Шугаєвський: Дід-Мороз	80
68. Вільгельм Буш: Бжолі	1'00
69. Антін Лотоцький: Японські казки	40
70. Василь Софронів: Свято весни	90
71. Марія Загірна: Історія про Галю	50
72. Вільгельм Буш: Стрілець Тріска	25
73. Антін Лотоцький: Лицар Добриня	40
74. Борис Грінченко: Олеся	25
75. Зенон Горницький: Воробець-Молодець	20
76. Пантелеймон Куліш: Чумацькі діти	25
77. Микола Шугаєвський: Весела сопілка	70
78. Іванна Блажкевич: Мила книжечка	70
79. Вільгельм Буш: Хитрий Мехмет	30
80. О. Білоусенко: Лисичка-Сестричка	2'40
81. Марія Пеленська: Святий Миколай	50
82. Вільгельм Буш: Діравий зуб	60
83. О. Білоусенко: Зайчик-Побігайчик	1'20
84. Іванна Блажкевич: Пушистий король	1'25
85. Дмитро Макогон: Святий Миколай	60
86. Авенір Коломиєць: Тарасів день	50

Друкарня 80. Василюк, Жовква

наклад примірників

25. VI. 29

„СВІТ ДИТИНИ“

ілюстрований журнал для дітей.

Виходить вже 8-ий рік у Львові
під редакцією

Михайла Таранька.

На зміст кожного числа складаються:
байки, казки, оповідання, сміховинки,
забави, іграшки, пісні та різноманітні
загадки.

Велика скількість образків.

Заряди Шкіл, Виділи Читалень і Кооператив
в цілм краю нехай безумовно передплачують цей
дитячий орган, щоби в той спосіб допомогти Ви-
давництву до побільшення обему і змісту цього
журналика та до загального його поширення. Ради
шк. місцеві повинні обовязково передплачувати
„СВІТ ДИТИНИ“ для шкіл по всіх наших селах.

Умови передплати:

На цілий рік 12 зл.
На пів року 6 ”
На чверть року 3 ”

Поодиноке число коштує: 1 зл.

Замовлення слати на адресу:

**Видавництво „СВІТ ДИТИНИ“
Львів, ул. Зіморовича ч. 3.**

Biblioteka Narodowa
Warszawa

30001017857527